

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই বেহদৰ খেলখনত তোমালোক আত্মাৰূপী এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) ভূমিকা পালন কৰোঁতা হোৱা, তোমালোকৰ নিবাস স্থান হৈছে - চুইট চাইলেন্স হোম (মিঠা শান্তিৰ ঘৰ), য'লৈ এতিয়া যাব লাগে"

প্ৰশ্ন: যি সকলে ড্ৰামাৰ (নাটকৰ) খেলখনক যথার্থ ৰীতি জানে তেওঁলোকৰ মুখৰে কোনবোৰ শব্দ উচ্চাৰিত হ'ব নোৱাৰে?

উত্তৰ: এইটো এনেকুৱা নোহোৱাহেঁতেন এনেকুৱা হ'লহেঁতেন... এইটো হোৱা উচিত নহয় - এনেকুৱা শব্দবোৰ ড্ৰামাৰ খেলখনক জানোঁতাসকলে উচ্চাৰিত নকৰিব। তোমালোক সন্তানসকলে জানা এই ড্ৰামাৰ খেলখন ওকনিৰ দৰে (ধীৰগতিৰে) চলি থাকে, যিবোৰ হয় সকলো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, কোনো চিন্তা কৰিবলগীয়া কথা নাই।

ওঁম শান্তি। পিতাই যেতিয়া নিজৰ পৰিচয় সন্তানসকলক দিয়ে তেতিয়া সন্তানসকলে নিজৰ পৰিচয় পাই যায়। সকলো সন্তান বহুত সময় ধৰি দেহ-অভিমানী হৈ থাকে। দেহী-অভিমানী হ'লে তেতিয়া পিতাৰ যথার্থ পৰিচয় থাকিব। কিন্তু ড্ৰামাত এনেকৈ নাই। যদিও এনেকৈ কয় যে ভগৱান গড ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা) হয়, ৰচয়িতা হয়, কিন্তু নাজানেই। শিৱলিঙ্গৰ চিত্ৰও আছে, কিন্তু ইমান ডাঙৰতো তেওঁ নহয়। যথার্থ ৰীতি নজনাৰ কাৰণে পিতাক পাহৰি যায়। পিতা হয়ো ৰচয়িতা, নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিয়ে ৰচিব, গতিকে আমি সন্তানসকলে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ ৰাজধানীৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা উচিত। 'স্বৰ্গ' নামটিও ভাৰতত প্ৰসিদ্ধ, কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। এনেকৈ কয় যে অমুক মৰিল স্বৰ্গলৈ গ'ল। এতিয়া এনেকুৱা কেতিয়াবা হয় জানো। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি সকলো তুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিলোঁ, ক্ৰমানুসৰি বুলিতো কোৱা হ'ব নহয় জানো। প্ৰথম মুখ্যজনৰ প্ৰসংগতে বুজোৱা হয় যে মই এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম শৰীৰত আছোঁ। এওঁ হ'ল নাম্বাৰ ব্ৰান (প্ৰথম নম্বৰৰ)। সন্তানসকলে বুজি পায় যে এতিয়া আমি তেওঁৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ হৈ গ'লোঁ। এই সকলোবোৰ হ'ল বোধ শক্তিৰ কথা। পিতাই ইমান সময়ৰ পৰা বুজায়েই থাকে। নহ'লেতো পিতাক চিনি পোৱাতো ছেকেণ্ডৰ কথা। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। নিশ্চয় হৈ গ'ল তেতিয়া কোনো কথাতে প্ৰশ্ন আদি উঠিব নোৱাৰে। পিতাই বুজাইছে - তোমালোক যেতিয়া শান্তিধামত আছিলো তেতিয়া পাবন আছিল। এই কথাবোৰো তোমালোকেহে পিতাৰ দ্বাৰা শুনা। অন্য কোনেও শুনা নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল ক'ৰ নিবাসী। যেনেকৈ নাটকৰ এক্টৰে (ভাৱৰীয়াই) ক'ব মই ইয়াৰ নিবাসী, কাপোৰ সলনি কৰি ষ্টেজত (মঞ্চত) আহি যাব। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি ইয়াৰ নিবাসী নহয়। এইখন এখন নাট্যশালা। এইটো এতিয়া বুদ্ধিত উদয় হৈছে যে আমি মূলবতনৰ নিবাসী হওঁ যাক চুইট চাইলেন্স হোম (মিঠা শান্তিৰ ঘৰ) বুলি কোৱা হয়। ইয়াকেই সকলোৱে বিচাৰে কিয়নো আত্মা দুখী নহয় জানো। সেয়েহে কয় - আমি কেনেকৈ ঘৰলৈ উভতি যাম। ঘৰৰ ঠিকনা নোহোৱাৰ বাবে দিগব্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে। এতিয়া তোমালোকে দিগব্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰাৰ পৰা মুক্ত হ'লা। সন্তানসকলে গম পাই গৈছে, এতিয়া তোমালোক সঁচাকৈয়ে ঘৰলৈ যাব লাগে। মই আত্মা কিমান সূক্ষ্ম বিন্দু হওঁ। এইটোও ৰাণ্ডাৰ (আশ্চৰ্য) হয় যাক প্ৰকৃতি (ঐশ্বিক) বুলি কোৱা হয়। ইমান সূক্ষ্ম বিন্দুত ইমান ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে, এইটোও তোমালোকে জানি গ'লা। সকলোতকৈ মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা তেওঁ হয়, 'কৰণকৰাৱণহাৰ' হয় নহয় জানো। তোমালোক অতি মৰমৰ সন্তানসকলে এইটো এতিয়া বুজি পালা যে আমি আত্মাসকল শান্তিধামৰ পৰা আছোঁ। আত্মাসকল জানো নতুনকৈ ওলায়, যিয়ে শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। নহয়। সকলো আত্মা চুইট হোমত থাকে। তাৰ পৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। সকলোৱে ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। এইখন হৈছে খেল। এই সূৰ্য, চন্দ্ৰ, তৰা আদিবোৰ কি হয়! এই সকলোবোৰ হৈছে প্ৰদীপ, যাৰ দ্বাৰা ৰাতি আৰু দিনৰ খেলখন চলে। বহুতে কয় সূৰ্য দেৱতায়ে নমঃ, চন্দ্ৰমা দেৱতায়ে নমঃ..... কিন্তু বাস্তৱত এয়া কোনো দেৱতা নহয়। এই খেলখনৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। সূৰ্য চন্দ্ৰকো দেৱতা বুলি কৈ দিয়ে। বাস্তৱত এয়া গোটেই বিশ্ব নাটকৰ কাৰণে প্ৰদীপ হয়। আমি চুইট চাইলেন্স হোমৰ নিবাসী। ইয়াত আমি ভূমিকা পালন কৰি আছোঁ, ওকনিৰ দৰে (ধীৰগতিৰে) এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে, যিবোৰ হয় সেয়া ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এনেকৈ কোৱা উচিত নহয় যে এনেকুৱা নোহোৱাহেঁতেন তেতিয়া এনেকুৱা হ'লহেঁতেন। এইখনতো ড্ৰামা নহয় জানো। উদাহৰণ স্বৰূপে যেনেকৈ তোমালোকৰ মা (মম্মা; জগদ অম্মা) আছিল, এইটো খেয়ালতো নাছিল যে গুচি যাব। বাৰু শৰীৰ এৰি দিলে - ড্ৰামা। এতিয়া নিজৰ নতুন ভূমিকা পালন কৰি আছে। চিন্তাৰ কোনো কথা নাই। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি এক্টৰ (ভাৱৰীয়া) হওঁ, এইখন হৰা-জিকাৰ খেল। এই হৰা-জিকাৰ

খেলখন মায়াৰ ওপৰত আধাৰিত। মায়াৰ লগত হৰা মানেই হৰা আৰু মায়াৰ লগত জিকা মানেই জিকা। এনেকৈতো সকলোৱে গায় কিন্তু বুদ্ধিত জ্ঞান অলপো নাই। তোমালোকে জানা যে মায়া কি বস্তু হয়, এয়াতো ৰাৱণ হয়, যাক মায়া বুলি কোৱা হয়। ধনক সম্পত্তি বুলি কোৱা হয়। ধনক মায়া বুলি কোৱা নহয়। মনুষ্যই ভাবে এওঁৰ ওচৰত বহুত ধন আছে তেতিয়া কৈ দিয়ে এয়া মায়াৰ নিচা। কিন্তু মায়াৰ নিচানো কি হয়! মাযাকতো আমি জিকিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত কোনো কথাতে সংশয় আনিব নালাগে। অপৰিপক্ক অৱস্থা হোৱাৰ কাৰণেই সংশয় উদয় হয়। এতিয়া ভগৱানুবাচ হয় (ভগৱানে কয়) - কাৰ প্ৰতি? আত্মাসকলৰ প্ৰতি। ভগৱানতো নিশ্চয় শিৱই হ'ব লাগিব যিয়ে আত্মাসকলৰ প্ৰতি কয়। কৃষ্ণতো দেহধাৰী হয়। তেওঁ আত্মাসকলৰ প্ৰতি কেনেকৈ ক'ব। তোমালোকক কোনো দেহধাৰীয়ে জ্ঞান নুশুনায়। পিতাৰতো দেহ নায়েই। আন সকলোৰেতো দেহ আছে, যাক পূজা কৰে তেওঁক স্মৰণ কৰাতো সহজ হয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক দেৱতা বুলি কোৱা হ'ব। শিৱক ভগৱান বুলি কয়। উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান, তেওঁৰ দেহ নাই। এইটোও তোমালোকে জানা যে যেতিয়া মূলবতনত আত্মাসকল আছিল তেতিয়া তোমালোকৰ দেহ আছিলনে? নাছিল। তোমালোক আত্মাসকল আছিল। এই (শিৱ) বাবাও আত্মা হয়। কেৱল তেওঁ পৰম হয়, তেওঁৰ ভূমিকাৰ গায়ন কৰা হৈছে। ভূমিকা পালন কৰি গৈছে, সেইবাবেতো পূজা হয়। কিন্তু এজনো মনুষ্য নাই যিয়ে এইটো গম পায় যে 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও পৰমপিতা পৰমাত্মা ৰচয়িতা আছিল, তেওঁ হয়ই হেভেনলী গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা)। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাচত কল্পৰ সংগমত তেওঁ আহে, কল্পৰ আয়ুস দীঘলীয়া কৰি দিয়াৰ কাৰণে সকলো পাহৰি গৈছে। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বহি বুজায়, তোমালোকে নিজেই কোৱা - বাবা আমি আপোনাৰ সৈতে কল্পই-কল্পই মিলিত হওঁ আৰু আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁ, আকৌ কেনেকৈ হেৰুৱাই পেলাওঁ - এইটো বুদ্ধিত আছে। জ্ঞানতো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে কিন্তু জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি ভগৱানকহে কোৱা হয়। এতিয়া এইটোও সকলোৱে বুজি পায় যে বিনাশ নিশ্চয় হ'ব। আগতেও বিনাশ হৈছিল। কেনেকৈ হৈছিল - এইটো কোনেও গম নাপায়। শাস্ত্ৰততো বিনাশৰ বিষয়ে কি কি লিখি দিছে। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱসকলৰ যুদ্ধ কেনেকৈ হ'ব পাৰে!

এতিয়া তোমালোক সংগমযুগত ব্ৰাহ্মণ হোৱা। ব্ৰাহ্মণসকলৰতো কোনো যুদ্ধ নহয়। পিতাই কয় - তোমালোক মোৰ সন্তান হোৱা ন'নভায়'লেন্স (অহিংসক), ডবল (দ্বৈত) অহিংসক। এতিয়া তোমালোক নিৰ্বিকাৰী হৈ আছা। তোমালোকেই পিতাৰ পৰা কল্পই কল্পই উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। ইয়াত কোনো কষ্টৰ কথা নাই। ন'লেজ (জ্ঞান) বৰ সহজ। 84 জন্মৰ চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল, বাকী অলপ সময় আছে। তোমালোকে জানা - এতিয়া এনেকুৱা সময় আহিব যে চহকীসকলেও খাদ্য-শস্য নাপাব, পানী নাপাব। ইয়াক কোৱা হয় দুখৰ পাহাৰ, অনাহকতে তেজৰ খেল নহয় জানো। ইমানবিলাক সকলো নাশ হৈ যাব। কোনোবাই ভুল কৰিলে তেওঁ শাস্তি পায়, এওঁলোকে কি ভুল কৰিলে? কেৱল এটাই ভুল কৰিলে যে পিতাক পাহৰি গ'ল। তোমালোকেতো পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছা। বাকী মনুষ্যইতো ভাবে এতিয়া মৃত্যু সমাগত। মহাভাৰতৰ যুদ্ধ অলপ আৰম্ভ হ'লেই মৰি যাব। তোমালোকতো জীয়াই থাকা নহয় জানো। তোমালোক এই পঢ়াৰ শক্তিতে ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) হৈ অমৰলোকলৈ গুচি যোৱা। পঢ়াক "চ'ৰ্চ অফ ইনকাম" (আয়ৰ উৎস) বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰৰো পঢ়া আছে, তাৰেও ইনকাম (উপাৰ্জন) হয় কিন্তু সেই পঢ়া হৈছে ভক্তিৰ। এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোকক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ দৰে গঢ়ি তোলা। তোমালোক এতিয়া স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ হৈ যোৱা। তোমালোকে জানা যে আমি উচ্চতকৈও উচ্চ হৈ যাওঁ, আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ অৱনমিত হওঁ। নতুনৰ পৰা পুৰণা হয়। ছিৰি নিশ্চয় নামিব লাগে নহয় জানো। এতিয়া সৃষ্টিৰো অৱৰোহণ কলা। আৰোহণ কলা যেতিয়া আছিল তেতিয়া এই দেৱতাসকলৰ ৰাজত্ব আছিল, স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া নৰক। এতিয়া তোমালোকে স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পুনৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। 'বাবা বাবা' কৰি থাকা।

"আ' গড ফাদাৰ" বুলি আহ্বান কৰে কিন্তু এইটো জানো বুজি পায় যে তেওঁ আত্মাসকলৰ পিতা উচ্চতকৈও উচ্চ হয়, আমি তেওঁৰ সন্তানসকল আকৌ দুখী কিয়? এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে দুখীও হ'বই লাগে। এইখন সুখ আৰু দুখৰ খেল নহয় জানো। জিকিলে সুখ, হাৰিলে দুখ। পিতাই ৰাজ্য দিলে, ৰাৱণে কাঢ়ি নিলে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে - পিতাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাই থাকোঁ। পিতাৰ আগমন হৈছে, এতিয়া কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ'ব। শিৱত জন্ম-জন্মান্তৰৰ বোজা আছে নহয় জানো। এইটোও তোমালোকে জানা, তোমালোক কোনো বহুত দুখী নোহোৱা। কিছু সুখো আছে - আটাত নিমখৰ পৰিমাণৰ দৰে। যাক কাগ (কাউৰীৰ) বিষ্ঠাৰ সমান সুখ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই পিতা হয়। জগতৰ গুৰুও এজনেই। বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গুৰুৰ শৰণাপন্ন হয়। এতিয়াতো সবু ল'ৰা-ছোৱালীকো গুৰুৰ শৰণাপন্ন কৰাই দিয়ে যাতে যদি মৃত্যু হৈ যায় তেন্তে সংগতি লাভ কৰে। পিতাই কয় - বাস্তৱত কাকোৱে গুৰু বুলি ক'ব নোৱাৰি। গুৰু সেইজন যিয়ে সংগতি দিয়ে। সংগতি দাতাতো

এজনেই হয়। বাকী ক্ৰাইষ্ট (যীশুখ্ৰীষ্ট), বুদ্ধ আদি কোনো গুৰু নহয়। তেওঁলোক আহিলে তেতিয়া সকলোৱে সংগতি লাভ কৰে জানো। ক্ৰাইষ্ট আহিল, তেওঁৰ পিচত যিসকল সেই ধৰ্মৰ আছিল সকলো আহিব ধৰিলে। তেনেস্থলত তেওঁক গুৰু বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব যিহেতু লৈ অনাৰ কাৰণে নিমিত্ত হৈছে। পতিত-পাৱন বুলি এজন পিতাকে কোৱা হয়, তেওঁ সকলোকে ওভতাই লৈ যাওঁতা হয়। স্থাপনাও কৰে, কেৱল সকলোকে যদি লৈ যায় তেন্তে প্ৰলয় হৈ যাব। প্ৰলয়তো নহয়। সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি 'শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা'ৰ গায়ন কৰা হৈছে। গায়ন আছে - যদা যদাহি। ভাৰততে পিতা আহে। স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দিওঁতা পিতা হয় তেওঁকো সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল আনন্দিত হোৱা যে নতুন সৃষ্টিত গোটেই বিশ্বত একমাত্ৰ আমাৰেই ৰাজত্ব হ'ব। সেই ৰাজ্য কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। ইয়াততো এটা এটা খণ্ডক লৈ পৰস্পৰ কিমান যুদ্ধ কৰি থাকে। তোমালোকৰ কাৰণেতো মজাৰ কথা। আনন্দত জপিয়াই থাকিব লাগে। কল্পই-কল্পই বাবাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ লওঁ তেন্তে কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা তথাপিও পাহৰি যোৱা। কয় - বাবা যোগ খণ্ডিত হৈ যায়। বাবাই কয় - 'যোগ' শব্দটি আঁতৰাই দিয়া। সেইটোতো শাস্ত্ৰৰ শব্দ হয়। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। যোগ শব্দটি ভক্তিমাৰ্গৰ। পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়, তেওঁক যদি তোমালোকে স্মৰণ নকৰা তেন্তে বিকৰ্ম কেনেকৈ বিনাশ হ'ব। ৰাজ্য-ভাগ্য কেনেকৈ পাবা। স্মৰণ নকৰিলে তেতিয়া পদো কম হৈ যাব, শাস্তিও খাবা। এইখিনি বুদ্ধিও নাই। ইমান অবুজ (বুদ্ধিহীন) হৈ গৈছে। মই কল্পই কল্পই তোমালোকক কওঁ - মামেকম (মনেৰে কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। জীৱন্তে এই জগতৰ পৰা মৰি যোৱা। পিতাৰ স্মৃতিৰে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু তোমালোক বিজয় মালাৰ মণি হৈ যাবাগৈ। কিমান সহজ হয়। উচ্চতকৈও উচ্চশিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মা দুয়ো হায়েষ্ট (সৰ্বোচ্চ) হয়। তেওঁ পাৰলৌকিক আৰু এওঁ অলৌকিক। একেবাৰে সাধাৰণ শিক্ষক হয়। সেই শিক্ষকসকলে তথাপিও শাস্তি দিয়ে, এওঁতো মৰমৰে বুজাই থাকে। কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, পিতাক স্মৰণ কৰা, সত্যোপধান হ'ব লাগে। পতিত-পাৱন এজনেই পিতা। গুৰুও তেৱেঁই হয় অন্য কোনো গুৰু হ'ব নোৱাৰে। এনেকৈ কয় যে বুদ্ধই সিপাৰে নিৰ্বাণত গ'ল - এয়া সকলো মিছা কথা। এজনো উভতি যাব নোৱাৰে। সকলোৰে ড্ৰামাত ভূমিকা আছে। কিমান বিশাল বুদ্ধি আৰু আনন্দত থাকিব লাগে। ওপৰৰ পৰা ধৰি গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। ব্ৰাহ্মণেই জ্ঞান লয়। শূদ্ৰসকলৰো এই জ্ঞান নাই আৰু দেৱতাসকলৰো নাই। এতিয়া বুজোঁতাজনে বুজিব। যিসকলে নুবুজে তেওঁলোকৰ বাবে মৃত্যু। পদো কম হৈ যাব। স্কুলতো নপঢ়িলে পদ কম হৈ যায়। 'অল্‌ফু' বাবা, 'বে' বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য)। আমি পুনৰ নিজৰ ৰাজধানীলৈ গৈ আছোঁ। এই পুৰণি সৃষ্টি নাশ হৈ যাব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাই আমাক এনেকুৱা নতুন বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে যাক কোনেও কাঢ়ি নিব নোৱাৰে - এইটো আনন্দত জপিয়াই থাকিব লাগে।

(2) বিজয় মালাৰ মণি হ'বৰ কাৰণে জীৱন্তে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা মৰি যাব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

বৰদান: এজনৰ লগত সকলো সম্বন্ধ ৰক্ষা কৰোঁতা সকলো আলম্বনৰ পৰা মুক্ত সম্পূৰ্ণ ফৰিস্তা হোৱা
যিদৰে কোনো বস্তু তৈয়াৰ কৰোঁতে যেতিয়া সেই বস্তুটো তৈয়াৰ হৈ যায় তেতিয়া আলম্বন (পাত্ৰৰ চাৰিওকাষ) এৰি দিয়ে, এনেকৈ যিমান সম্পূৰ্ণ ষ্টেজ (স্থিতি)ৰ সমীপত আহি থাকিবা সিমানে সকলো আলম্বনৰ পৰা একাষৰীয়া হৈ গৈ থাকিবা। যেতিয়া সকলো বন্ধনৰ পৰা বৃত্তিৰ দ্বাৰা একাষৰীয়া হৈ যাবা অৰ্থাৎ কাৰো প্ৰতি আসক্তি নাথাকিব তেতিয়া সম্পূৰ্ণ ফৰিস্তা হৈ যাবা। এজনৰ লগত সকলো সম্বন্ধ ৰক্ষা কৰা - এয়াই ঠিকনা, ইয়াৰ দ্বাৰাই অন্তিমৰ ফৰিস্তা জীৱনৰ লক্ষ্য সমীপত অনুভৱ হ'ব। বুদ্ধি দিগব্ৰাহ্ম হৈ ভ্ৰমি ফুৰাতো বন্ধ হৈ যাব।

স্লোগান: স্নেহ এনেকুৱা চুপ্তক যিয়ে গ্লানি কৰোঁতাজনকো সমীপত লৈ আনে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!